DOMSTOLENS DOM (Ottende Afdeling)

18. marts 2010 *

I sag T-189/08,

Forum 187 ASBL, Bruxelles (Belgien), ved barristers A. Sutton og G. Forwood,

sagsøger,

mod

Europa-Kommissionen ved N. Khan og C. Urraca Caviedes, som befuldmægtigede,

sagsøgt,

angående en påstand om annullation af Kommissionens beslutning 2008/283/EF af 13. november 2007 om den støtteordning, Belgien har indført for koordinationscentre etableret i Belgien, og om ændring af beslutning 2003/757/EF (EUT 2008 L 90, s. 7), for så vidt som medlemsstaten ikke fastsætter rimelige fremtidige overgangsperioder

* Processprog: engelsk.

for koordinationscentrene omfattet af Domstolens dom af 22. juni 2006, Belgien og Forum 187 mod Kommissionen (forenede sager C-182/03 og C-217/03, Sml. I, s. 5479),

har

RETTEN (Ottende Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, E. Martins Ribeiro, og dommerne S. Papasavvas (refererende dommer) og A. Dittrich,

justitssekretær: fuldmægtig K. Pocheć,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter retsmødet den 6. juli 2009,

afsagt følgende

Dom

Tvistens baggrund

1 Den belgiske skatteordning for koordinationscentre, der afviger fra de almindelige regler, er reguleret ved kongelig anordning nr. 187 af 30. december 1982 om oprettelse af koordinationscentre (*Moniteur belge* af 13.1.1983, s. 502), som suppleret og ændret flere gange.

2 Et koordinationscenter kommer i betragtning til ordningen efter forudgående individuel godkendelse ved kongelig anordning. For at opnå godkendelse skal centret være en del af en koncern af multinational karakter, der råder over kapital og reserver til en værdi af mindst 1 mia. BEF og har en årsomsætning, hvoraf den konsoliderede værdi er på mindst 10 mia. BEF. Kun visse forberedelses-, hjælpe- eller centraliseringsaktiviteter er tilladt, og selskaber fra den finansielle sektor kommer ikke i betragtning til denne ordning. Koordinationscentrene skal i Belgien have et personale, der svarer til mindst ti fuldtidsansatte, når de har været aktive i to år.

3 Godkendelsen af centret er gyldig i ti år og kan forlænges for en tilsvarende periode.

4 Koordinationscentrenes skatteordning blev ved indførelsen undersøgt af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber. I beslutninger, der blev meddelt ved skrivelser af 16. maj 1984 og 9. marts 1987, var Kommissionen især af den opfattelse, at en sådan ordning, der var baseret på et system med fast indkomstansættelse af koordinationscentrenes indkomst, som udgangspunkt ikke indeholdt støtteelementer.

5 Efter at Kommissionen den 11. november 1998 havde vedtaget en meddelelse om anvendelsen af statsstøttereglerne på foranstaltninger vedrørende direkte beskatning af virksomhederne (EFT C 384, s. 3), foretog den en generel undersøgelse af medlemsstaternes skattelovgivning set i lyset af statsstøttereglerne.

6 I den forbindelse anmodede Kommissionen den 12. februar 1999 de belgiske myndigheder om visse oplysninger, bl.a. vedrørende ordningen for koordinationscentrene. De belgiske myndigheder svarede i marts 1999.

7 I juli 2000 meddelte Kommissionens tjenestegrene de nævnte myndigheder, at ordningen sandsynligvis skulle betragtes som statsstøtte. Med henblik på iværksættelse af samarbejdsproceduren opfordrede Kommissionens tjenestegrene i overensstemmelse med artikel 17, stk. 2, i Rådets forordning (EF) nr. 659/1999 af 22. marts 1999 om fastlæggelse af regler for anvendelsen af [artikel 88 EF] (EFT L 83, s. 1) de belgiske myndigheder til at fremsætte deres bemærkninger inden for en frist på en måned.

8 Den 11. juli 2001 vedtog Kommissionen i medfør af artikel 88, stk. 1, EF fire forslag til passende foranstaltninger, bl.a. med hensyn til ordningen for koordinationscentrene. Kommissionen foreslog de belgiske myndigheder, at disse indvilligede i at foretage et vist antal ændringer af ordningen, og foreskrev samtidig som en overgangsordning, at de centre, der var godkendt forud for det tidspunkt, hvor disse foranstaltninger blev accepteret, fortsat kunne være omfattet af den tidligere ordning frem til den 31. december 2005.

9 Da de passende foranstaltninger, som var blevet foreslået, ikke blev accepteret af de belgiske myndigheder, indledte Kommissionen ved beslutning meddelt i skrivelse af 27. februar 2002 (EFT C 147, s. 2) den formelle undersøgelsesprocedure i overensstemmelse med artikel 19, stk. 2, i forordning nr. 659/1999. Kommissionen opfordrede bl.a. Kongeriget Belgien til at fremsætte sine bemærkninger og til at fremlægge alle relevante oplysninger med henblik på en vurdering af den pågældende foranstaltning. Kommissionen opfordrede ligeledes medlemsstaten og interesserede parter til at fremsætte bemærkninger og til at fremlægge alle oplysninger af betydning ved afgørelsen af, om der hos de af den omhandlede ordning omfattede virksomheder var en berettiget forventning, som gjorde det påkrævet at fastsætte overgangsforanstaltninger.

10 Den 13. september 2002 anlagde sagsøgeren sag med påstand om annullation af beslutningen om at indlede den formelle undersøgelsesprocedure (sag T-276/02).

11 Som følge af den formelle undersøgelsesprocedure vedtog Kommissionen den 17. februar 2003 beslutning 2003/755/EF om Kongeriget Belgiens støtteordning til fordel for koordinationscentre, som er hjemmehørende i Belgien (EUT L 282, s. 25, herefter »beslutningen fra 2003«).

12 Artikel 1 og 2 i beslutningen fra 2003 har følgende ordlyd:

»*Artikel 1*

Den skatteordning, som i øjeblikket er gældende i Belgien til fordel for de koordinationscentre, som er godkendt på grundlag af kongelig anordning nr. 187, udgør en støtteordning, der er uforenelig med fællesmarkedet.

Artikel 2

Belgien forpligtes til at ophæve eller ændre den i artikel 1 omhandlede støtteordning med henblik på at gøre den forenelig med fællesmarkedet.

Fra datoen for offentliggørelse af denne beslutning må fordelen ved denne ordning eller dele heraf ikke længere tilkendes nye støttemodtagere og heller ikke opretholdes ved forlængelse af løbende godkendelser.

Hvad angår centre, som allerede er godkendt inden den 31. december 2000, kan ordningen fortsættes til udløbsdatoen for den enkelte godkendelse, såfremt denne er i kraft på datoen for meddelelsen af denne beslutning, og indtil senest den 31. december 2010. I overensstemmelse med andet afsnit må, i tilfælde af forlængelse af godkendelsen før denne dato, fordelene ved den ordning, som er genstand for denne beslutning, ikke længere tilkendes, selv ikke midlertidigt.«

13 Allerede den 6. marts 2003 rettede Kongeriget Belgien sideløbende henvendelser til Kommissionen og Rådet, hvori det fremsatte anmodning om, at »der foretages det nødvendige for, at de koordinationscentre, hvis godkendelse ud[løb] efter den 17. februar 2003, kan forlænges indtil den 31. december 2005«. Denne anmodning blev den 20. marts og den 26. maj 2003 fornyet i henhold til artikel 88, stk. 2, tredje afsnit, EF.

14 Kongeriget Belgien og sagsøgeren, organisationen Forum 187, som er en sammenslutning af koordinationscentre, anlagde den 25. og 28. april 2003 sag med påstand om udsættelse og hel eller delvis annullation af beslutningen fra 2003 (sag C-182/03 og sag T-140/03, senere sag C-217/03; sag C-182/03 R og sag T-140/03 R, senere sag C-217/03 R).

15 Ved kendelse af 2. juni 2003, Forum 187 mod Kommissionen (sag T-276/02, Sml. II, s. 2075), afviste Retten det annullationssøgsmål, der var anlagt til prøvelse af beslutningen om at indlede den formelle undersøgelsesprocedure.

16 Ved kendelse af 26. juni 2003, Belgien og Forum 187 mod Kommissionen (forenede sager C-182/03 R og C-217/03 R, Sml. I, s. 6887, herefter »Forum 187-kendelsen«), udsatte Domstolens præsident gennemførelsen af beslutningen fra 2003, for så vidt som den forbyder Kongeriget Belgien at forlænge de godkendelser af koordinationscentre, der var gældende på tidspunktet for meddelelsen af den nævnte beslutning.

17 Som Forum 187-kendelsen bemyndigede dem til, forlængede de belgiske myndigheder de godkendelser af koordinationscentre, som udløb mellem den 17. februar 2003 og den 31. december 2005. Bortset fra fire centre, som fik en forlængelse på ubestemt tid, blev alle godkendelserne forlænget med en periode, der udløb den 31. december 2005.

18 Ved Rådets beslutning 2003/531/EF af 16. juli 2003 om den belgiske regerings ydelse af støtte til fordel for visse koordinationscentre, der er etableret i Belgien (EUT L 184, s. 17), vedtaget på grundlag af artikel 88, stk. 2, EF, erklæredes »[d]en støtte, som Belgien frem til den 31. december 2005 påtænker at yde til virksomheder, der pr. 31. december 2000 er godkendt som koordinationscentre i henhold til kongeligt dekret nr. 187 […], og hvis godkendelse udløber mellem den 17. februar 2003 og den 31. december 2005, forenelig med fællesmarkedet«. Den 24. september 2003 anlagde Kommissionen et annullationssøgsmål til prøvelse af denne beslutning (sag C-399/03).

19 Den 22. juni 2006 annullerede Domstolen en del af beslutningen fra 2003, i det omfang den ikke indeholder overgangsforanstaltninger for så vidt angår koordinationscentre, hvis begæring om forlængelse verserede på datoen for meddelelsen af den pågældende beslutning, eller hvis godkendelse udløb samtidig med eller kort efter nævnte beslutnings meddelelse (Domstolens dom af 22.6.2006, forenede sager C-182/03 og C-217/03, Belgien og Forum 187 mod Kommissionen, Sml. I, s. 5479, herefter »Forum 187-dommen«). Samme dag annullerede Domstolen tillige beslutning 2003/531 ved dommen i sagen Kommissionen mod Rådet (sag C-399/03, Sml. I, s. 5629).

20 Ved skrivelse af 4. juli 2006 anmodede Kommissionen Belgien om inden for en frist på 20 arbejdsdage at fremsende en række oplysninger til brug for sin afgørelse af, hvilke konsekvenser den skulle drage af Forum 187-dommen.

21 Den 27. december 2006 vedtog Belgien en lov indeholdende forskellige bestemmelser (*Moniteur belge* af 28.12.2006, s. 75266, herefter »loven fra 2006«), der åbnede mulighed for at forlænge godkendelsen af alle de koordinationscentre, der anmodede om det, indtil den 31. december 2010, eventuelt med tilbagevirkende kraft. Bortset fra de centre, hvis godkendelse var blevet forlænget i henhold til Forum 187-kendelsen i perioden mellem den 17. februar 2003 og den 31. december 2005, gjaldt denne mulighed ifølge loven fra 2006 også for de centre, hvis godkendelse udløb i perioden mellem den 1. januar 2006 og den 31. december 2010, samt for et ikke nærmere angivet antal centre, hvis godkendelse ville udløbe senest den 31. december 2005, men som ikke forinden havde indgivet nogen anmodning om forlængelse. Denne lov blev ikke anmeldt til Kommissionen i overensstemmelse med artikel 88, stk. 3, EF, men

dens ikrafttræden blev underlagt Kommissionens bekræftelse af, at den ikke rejste indsigelse mod den.

22 Efter adskillige rykkere og skriftveksling med Kommissionen fremsendte de belgiske myndigheder den 16. januar 2007 de oplysninger, som Kommissionen havde anmodet om den 4. juli 2006. De fremsendte supplerende oplysninger ved skrivelser af 8. og 16. februar 2007. Desuden fandt der tre møder sted mellem Kommissionen og de pågældende myndigheder, den 5. og den 15. februar samt den 5. marts 2007.

23 Ved skrivelse af 21. marts 2007 meddelte Kommissionen de belgiske myndigheder, at den havde besluttet at udvide den formelle undersøgelsesprocedure, den havde indledt den 27. februar 2002 vedrørende ordningen for koordinationscentrene. Denne beslutning samt opfordringen til de interesserede til at fremsætte deres bemærkninger til, hvilke overgangsforanstaltninger Kommissionen ifølge Forum 187-dommen burde have truffet, blev offentliggjort i *Den Europæiske Unions Tidende* den 16. maj 2007 (EUT C 110, s. 20).

24 Den 13. november 2007 vedtog Kommissionen som følge af den formelle undersøgelsesprocedure beslutning 2008/283/EF om den støtteordning, Belgien har indført for koordinationscentre etableret i Belgien, og om ændring af beslutningen fra 2003 (EUT 2008 L 90, s. 7, herefter »den anfægtede beslutning«).

25 Den anfægtede beslutning ændrede først og fremmest artikel 2 i beslutningen fra 2003, således at koordinationscentre, hvis begæring om forlængelse verserede på datoen for meddelelsen af beslutningen fra 2003, eller hvis godkendelse udløb samtidig med eller kort efter nævnte beslutnings meddelelse, dvs. mellem den 18. februar 2003 og den 31. december 2005, fik mulighed for at drage fordel af den omhandlede ordning frem til den 31. december 2005, og således at forlængelsen af deres godkendelser gøres lovlige frem til denne dato. Hvad derefter angår de fire centre, hvis godkendelser var blevet forlænget på ubestemt tid i henhold til Forum 187-kendelsen, angav den anfægtede beslutning, at Kommissionens pressemeddelelse af 16. juli

2003 kunne give anledning til en berettiget forventning hos disse centre om, at de kunne drage fordel af den omhandlede ordning frem til datoen for Domstolens dom i hovedsagen. Da denne dom blev afsagt den 22. juni 2006, og henset til foranstaltningens skattemæssige karakter, anerkender den anfægtede beslutning centrenes berettigede forventning og giver disse koordinationscentre mulighed for at drage fordel af den omhandlede ordning indtil udgangen af den ordinære skatteperiode i det år, hvor dommen blev afsagt. Endelig erklærer den anfægtede beslutning loven fra 2006 uforenelig med fællesmarkedet, for så vidt som den tilsigter en forlængelse af koordinationscentrenes ordning efter den 31. december 2005.

26 Den anfægtede beslutnings artikel 1 har følgende ordlyd:

»I artikel 2 i beslutningen [fra 2003] indsættes:

»De koordinationscentre, hvis begæring om forlængelse verserede på datoen for meddelelsen af nærværende beslutning, eller hvis godkendelse udløber samtidig med eller kort efter denne meddelelse, dvs. i tidsrummet mellem denne meddelelse og den 31. december 2005, kan fortsat nyde godt af koordinationscenterordningen indtil den 31. december 2005. En forlængelse af disse koordinationscentres godkendelse tillades indtil senest den 31. december 2005.««

27 Den anfægtede beslutnings artikel 2 bestemmer:

»De fire koordinationscentre etableret i Belgien, hvis godkendelse er blevet forlænget på ubestemt tid på grundlag af [Forum 187-kendelsen], kan nyde godt af koordinationscenterordningen indtil udløbet af det pr. 22. juni 2006 løbende ordinære skatteår.«

28 Den anfægtede beslutnings artikel 3 har følgende ordlyd:

»[Loven fra 2006] er uforenelig med fællesmarkedet, i det omfang […] dens bestemmelser åbner mulighed for gennem nye godkendelsesforlængelser at forlænge koordinationscenterordningen til tiden efter den 31. december 2005.

Kommissionen opfordrer følgelig Belgien til at afstå fra at sætte de omhandlede bestemmelser i [loven fra 2006] i kraft.«

29 Hvad angår den anfægtede beslutnings artikel 4 bestemmer den følgende:

»Artikel 1 finder anvendelse fra den 18. februar 2003.«

Proceduren og parternes påstande

30 Ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 22. maj 2008 anlagde sagsøgeren denne sag.

31 På grundlag af den refererende dommers rapport har Retten (Ottende Afdeling) besluttet at indlede den mundtlige forhandling og har som led i foranstaltninger med henblik på sagens tilrettelæggelse, jf. artikel 64 i Rettens procesreglement, stillet sagsøgeren et skriftligt spørgsmål og anmodet denne om en besvarelse under retsmødet,

og anmodet sagsøgeren om at fremlægge et dokument, hvilket er blevet fremlagt inden for den fastsatte frist.

32 Ved skrivelse af 1. juli 2009 har Kommissionen indgivet bemærkninger til retsmøderapporten og fremsendt et brev, som et koordinationscenter sendte til Kommissionen den 27. januar 2009 sammen med Kommissionens bemærkninger hertil. Formanden for Rettens Ottende Afdeling har den 3. juli 2009 besluttet at lade de nævnte dokumenter indgå i sagens akter og anmodet sagsøgeren om at fremsætte sine bemærkninger hertil under retsmødet.

33 Parterne afgav mundtlige indlæg og besvarede spørgsmål fra Retten i retsmødet den 6. juli 2009.

34 Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

— Den anfægtede beslutning annulleres, for så vidt som den ikke fastsætter rimelige fremtidige overgangsperioder for koordinationscentrene omfattet af Forum 187-dommen.

— Retten træffer alle de nødvendige foranstaltninger.

— Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

35 Kommissionen har nedlagt følgende påstande:

— Afvisning, subsidiært frifindelse.

— Sagsøgeren tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Retlige bemærkninger

36 Kommissionen har, uden at den dog formelt har fremsat en formalitetsindsigelse i henhold til procesreglementets artikel 114, anført, at søgsmålet skal afvises. Spørgsmålet om, hvorvidt nærværende søgsmål kan antages til realitetsbehandling, bør følgelig undersøges.

Parternes argumenter

37 Kommissionen har for det første gjort gældende, at sagsøgeren ikke har godtgjort, at sammenslutningen var direkte og individuelt berørt af den anfægtede beslutning. Den har således ikke bevist, at den befandt sig i en af de tre situationer, hvori en sag anlagt af en sammenslutning ifølge retspraksis kan antages til realitetsbehandling.

38 Hvad for det første angår det tilfælde, hvor en sammenslutning er individualiseret, fordi dens egne interesser som sammenslutning er berørt, er Forum 187's argumenter

om, at sammenslutningen handler for egen regning, alene en påstand, som ikke hviler på noget bevisforhold, som godtgør, at dens egne interesser er berørt.

39 Hvad for det andet angår det tilfælde, at en retsforskrift indrømmer sammenslutningen processuelle rettigheder, er den omstændighed, at Forum 187 har deltaget i undersøgelsesproceduren, ikke i henhold til retspraksis tilstrækkelig til at give denne søgsmålskompetence.

40 Hvad for det tredje angår det tilfælde, hvor sammenslutningen repræsenterer interesser hos sagsøgere, som selv har søgsmålskompetence, har Kommissionen først bestridt, at sagerne anlagt af Forum 187 kan antages til realitetsbehandling, fordi søgsmålet i sag C-217/03 blev antaget til realitetsbehandling, idet spørgsmålet om en sags antagelse til realitetsbehandling skal vurderes på grundlag af de omstændigheder, der er gældende på tidspunktet for sagens anlæg, og ikke på grundlag af sagsøgerens identitet. Dette ville under alle omstændigheder være umuligt, når sagsøgeren som i det foreliggende tilfælde er en sammenslutning, idet dennes sammensætning kan variere. I denne forbindelse underbygger den fuldmagt, der er vedlagt som bilag til stævningen, ikke det argument, at sagsøgerens medlemmer har givet denne formel bemyndigelse i denne forbindelse, og godtgør endvidere ikke, at sammenslutningen repræsenterer centre, som er berørt af den anfægtede beslutning.

41 Kommissionen har endvidere anført, at der ikke er noget bevis til støtte for argumentet om, at sagsøgeren repræsenterer centre, der har opnået en forlængelse af deres godkendelse på ubestemt tid, eller til godtgørelse af, at sammenslutningen repræsenterer centre, som kan være direkte og individuelt berørt af den anfægtede beslutning.

42 Hvad i denne forbindelse angår de bevisforhold, som sagsøgeren har fremlagt i replikken, har Kommissionen først med henvisning til procesreglementets artikel 48, stk. 1, anført, at de skal afvises, idet sagsøgeren ikke har begrundet den for sene fremlæggelse heraf. Denne for sene fremlæggelse er i øvrigt ikke berettiget. Hvis det antages, at beviserne kan realitetsbehandles, har Kommissionen videre anført, at det ikke er godtgjort, hvordan de ti centre, med hensyn til hvilke sagsøgeren har fremlagt

fuldmagter, er berørt af den anfægtede beslutning. I den tabel, der er fremlagt som bilag til replikken, er navnene på de centre, hvis skattemæssige situation den tilsigter at vise, skjult, og i de fremlagte skattefastsættelser er navnene på centrene overstreget. Der er således ingen forbindelse mellem de centre, i hvis navn sagsøgeren hævder at handle, og de skattefastsættelser, som den har fremlagt til godtgørelse af deres interesse i at opretholde den omhandlede ordning. Der var imidlertid intet, der berettigede hemmeligholdelsen af oplysninger vedrørende hovedparterne i en tvist, særligt når de vedrører formaliteten. Da spørgsmålet om antagelse til realitetsbehandling endelig bør vurderes på tidspunktet for sagens anlæg, og da de fleste af de fremlagte elementer ligger efter denne dato, kan de ikke tages i betragtning.

43 Kommissionen er for det andet af den opfattelse, at selv hvis det antages, at sagsøgerens medlemmer er berørt af den anfægtede beslutning, har sagsøgeren ikke godtgjort, at de har interesse i at få beslutningen annulleret. Den omstændighed, at man er medlem af den sagsøgende sammenslutning, indebærer således ikke, at der foreligger en interesse i genetablering af muligheden for at drage fordel af den omhandlede ordning. Selv om alle koordinationscentrene ved indledningen af den procedure, der førte til vedtagelsen af beslutningen fra 2003, havde interesse i opretholdelse af den pågældende ordning, er dette imidlertid ikke længere tilfældet, hvilket sagsøgeren i øvrigt har anerkendt. Kommissionen har i denne forbindelse gjort gældende, at siden skatteåret 2006 har alle belgiske virksomheder — herunder koordinationscentrene — haft mulighed for at vælge den rentefradragsordning (herefter »rentefradragsordningen«), der blev indført ved lov af 22. juni 2005 om skattefradrag for risikokapitalinvesteringer (*Moniteur belge* af 30.6.2005, s. 30077). Sagsøgeren har i øvrigt selv anerkendt, at den ordning, der er indeholdt i kongelig anordning nr. 187, undertiden er mindre fordelagtig end rentefradragsordningen, og har i oktober 2006 bekræftet, at visse centre foretrak at anvende sidstnævnte ordning. Herefter er Kommissionen af den opfattelse, at selv hvis sagsøgeren blandt sine medlemmer talte centre, hvis ret til at drage fordel af en overgangsperiode er berørt af den anfægtede beslutning, hvilket ikke er tilfældet, ville disse ikke nødvendigvis have en interesse i at anfægte beslutningen, idet beslutningens annullation ikke nødvendigvis ville forbedre deres retsstilling.

44 Kommissionen har tilføjet i sin duplik, at den omstændighed, at centrene har modtaget skattefastsættelser for 2006, ikke beviser en søgsmålsinteresse. Rentefradragsordningen svarede således ikke til en fuldstændig skattefritagelse, hvorfor den omstændighed, at der er pålagt en skat for 2006 (eller senere for 2007), ikke godtgør, at centrene befinder sig i en mindre fordelagtig situation inden for rammerne af rentefradragsordningen end inden for den, der gælder for koordinationscenterordningen.

Hvad angår det center, hvis godkendelse er blevet forlænget på ubestemt tid, er Kommissionen af den opfattelse, at der ikke skal tages hensyn hertil i undersøgelsen af, om sagen skal antages til realitetsbehandling, idet der ikke er fremført noget bevis til godtgørelse af, at dette center er berørt af den anfægtede beslutning. De kolonner i den tabel, der er fremlagt som bilag til replikken, som vedrører den supplerende skat, der skulle betales på grund af den anfægtede beslutning, er således tomme, og der er ikke nogen skattefastsættelse vedrørende dette center blandt dem, der er fremlagt af sagsøgeren.

45 Kommissionen har endvidere anført, at sagsøgerens holdning vedrørende belgisk ret gør søgsmålet uden genstand. Selv om Forum 187-kendelsen gav de belgiske myndigheder mulighed for — men ikke pligt til — at forlænge visse centres godkendelser, indtil afsigelsen af dommen i hovedsagen, har de — bortset fra fire centres godkendelser — forlænget dem indtil udgangen af 2005. Der er ikke nogen af de centre, som sagsøgeren repræsenterer, der har anmodet om forlængelse af godkendelsen før dennes udløb, selv om Forum 187-dommen endnu ikke var afsagt. Kommissionen har i denne forbindelse anført, at der ikke er noget bevis, der støtter det synspunkt, at en forlængelse med tilbagevirkende kraft var en tilladt praksis i Belgien. I modsætning til hvad sagsøgeren har hævdet, er det i øvrigt ikke på grund af den anfægtede beslutning, at centrene mistede deres status, men på grund af udløbet af deres godkendelse ved udgangen af 2005 i henhold til belgisk ret.

46 Hvad angår spørgsmålet, om sagsøgeren havde søgsmålsinteresse, fordi den anfægtede beslutning forbød forlængelsen af godkendelserne, har Kommissionen anført, at der ikke er nogen af de forhold, der er blevet fremført i replikken, som giver mulighed for at godtgøre en sådan interesse.

47 Kommissionen har anført, at dens synspunkt støttes af vedtagelsen den 19. december 2008 af den kongelige anordning, som tilpassede skattelovgivningen vedrørende forhøjelser i tilfælde af manglende eller utilstrækkelig tidligere betaling fra visse koordinationscentre (*Moniteur belge* af 30.12.2008, s. 68976), hvorved de belgiske myndigheder ophævede de forhøjelser, der skulle havde været opkrævet hos centrene på grund af den forsinkede indbetaling af skat for skatteårene 2007 og 2008. Skønt de har argumenteret for en længere overgangsperiode i deres bemærkninger som svar på beslutningen om at indlede den formelle undersøgelsesprocedure (jf. præmis 23

ovenfor), har de belgiske myndigheder således ikke længere forsvaret dette synspunkt efter den anfægtede beslutning, hvorfor deres tidligere holdning ikke kan berettige en søgsmålsinteresse for sagsøgeren.

48 Kommissionen har i sin duplik for det tredje anført, at til forskel fra hvad der er gældende inden for rammerne af søgsmål til prøvelse af beslutningen fra 2003, afkorter den anfægtede beslutning ikke godkendelsen af de centre, der var blevet forlænget indtil udgangen af 2005, og kan ikke anses for at skuffe en forventning om forlængelse, idet en sådan forventning ikke kan foreligge. Kommissionen har følgelig anført, at sagsøgeren reelt har nedlagt påstand om erstatning på grund af afslag på godkendelse af en ny støtte, som dens medlemmer ville kunne drage fordel af, men som de ikke kan kræve. Sagen skal ligeledes af denne grund afvises.

49 Hvis det antages, at de beviser, der er fremlagt i replikken, kan antages til realitetsbehandling og er tilstrækkelige til at godtgøre, at sagsøgeren har søgsmålsinteresse, har Kommissionen for det fjerde gjort gældende, at sagen alene kan antages til realitetsbehandling, for så vidt som den angår højst de ti centre, som der er fremlagt beviser for.

50 Sagsøgeren har indledningsvist gjort gældende, at den er en sammenslutning uden gevinst for øje, oprettet i henhold til belgisk ret og hvis formål i henhold til dens vedtægter er at varetage de nationale og internationale interesser for de koordinationscentre, der er oprettet med hjemmel i kongelig anordning nr. 187. Den handler i det foreliggende tilfælde såvel for egen regning som på vegne af dens medlemmer, som har givet den formel fuldmagt. Den har i denne forbindelse præciseret i sin replik, at den har fået fuldmagt fra ti af sine medlemmer til at præsentere dem inden for rammerne af nærværende sag og bl.a. fremlagt en tabel med oplysninger vedrørende deres situation, fuldmagter fra disse centre til at anlægge sagen samt de skatteopkrævninger og berigtigelsesafgørelser, som var blevet fremsendt til dem. Den har ligeledes understreget, at dens medlemmer enten har indgivet anmodninger til de belgiske myndigheder om forlængelse af deres godkendelser eller for den enes vedkommende opnået en forlængelse på ubestemt tid fra disse myndigheder.

51 Sagsøgeren har endvidere anført, at de ti koordinationscentre, som sammenslutningen repræsenterer, er direkte og individuelt berørt af den anfægtede beslutning og har en interesse i at anfægte den, hvorfor dens søgsmål følgelig skal antages til realitetsbehandling. Sammenslutningen har i denne forbindelse præciseret, at i modsætning til hvad Kommissionen har anført, hævder den ikke, at den omstændighed, at sagen blev antaget til realitetsbehandling i Forum 187-dommen, berettiger, at nærværende sag antages til realitetsbehandling. Den lægger ikke desto mindre den argumentation til grund, som blev udviklet i den pågældende dom vedrørende kriterierne for antagelse af et annullationssøgsmål, anlagt af en sammenslutning, til realitetsbehandling.

52 Hvad for det første angår spørgsmålet, om sagsøgeren er direkte og individuelt berørt, har sammenslutningen for det første understreget, at de centre, som den repræsenterer, er direkte berørt. På grund af anvendelsen af den anfægtede beslutning kunne disse centre ikke længere drage fordel af koordinationscenterordningen enten fra den 31. december 2005 eller fra den 31. december 2006. Bortset fra ét center, der havde opnået en godkendelse på ubestemt tid, blev de således mødt med skattekrav for årene 2006 og 2007 (jf. præmis 54 ovenfor). Disse centre er for det andet individuelt berørt, idet de er del af en afgrænset gruppe erhvervsdrivende og er medlemmer af en gruppe personer, som var identificeret eller kunne identificeres på tidspunktet for vedtagelsen af den anfægtede beslutning på grundlag af kriterier, som er specifikke for medlemmerne af gruppen. Disse centre har således søgsmålskompetence, og sagsøgeren, som i henhold til sine vedtægter er pålagt at forsvare deres interesser, har som konsekvens heraf også søgsmålskompetence. Hvad angår argumenterne vedrørende den omstændighed, at dens medlemmer ikke er blevet berørt negativt af den anfægtede beslutning, og om dens sammensætning, har sagsøgeren afvist disse og henvist til den tabel, der er vedlagt som bilag til replikken, og som indeholder relevante oplysninger for hvert af de centre, sammenslutnigen repræsenterer.

53 Hvad for det andet angår sammenslutningens og dens medlemmers søgsmålsinteresse har sagsøgeren for det første gjort gældende, at Kommissionens bemærkninger vedrørende anden belgisk ret end kongelig anordning nr. 187 er uden relevans, idet nærværende sag alene vedrører lovligheden af den anfægtede beslutning, og at den pågældende kongelige anordning er den eneste belgiske lovgivning, der er relevant i det foreliggende tilfælde. Det er således ikke nødvendigt at foretage en sammenlignende analyse af denne kongelige anordning og rentefradragsordningen. Kommissionens stillingtagen (jf. præmis 43 ovenfor) er endvidere ikke relevant i det foreliggende tilfælde, idet fordelene ved rentefradragsordningen og koordinationscenterordningen skifter fra et center til et andet, og idet nærværende sag under alle omstændigheder

alene vedrører lovligheden af de overgangsperioder med tilbagevirkende kraft, som Kommissionen har fastlagt. Der er endelig ikke nogen af de centre, som sagsøgeren repræsenterer, der har fraskrevet sig status som koordinationscenter for år 2006 til fordel for rentefradragsordningen, og kun et enkelt center har gjort det for 2007. Der er heller ikke nogen af de centre, hvis godkendelse var gyldig efter datoen for den anfægtede beslutning, den 13. november 2007, som har valgt rentefradragsordningen.

54 De belgiske myndigheders beslutning om at gennemføre den anfægtede beslutning og opkræve skat for 2006 og 2007 viser for det andet den økonomiske og retlige interesse for de ti omhandlede centre. Bortset fra det center, der har opnået en forlængelse på ubestemt tid, har disse således modtaget anmodninger fra de belgiske myndigheder vedrørende betaling med tilbagevirkende kraft af yderligere skat på grund af tabet af deres status som koordinationscenter. Visse centre har således modtaget berigtigelsesafgørelser, som for de flestes vedkommende blev fulgt op af skatteopkrævninger, som præciserede de beløb, der skulle tilbagesøges. Det samlede beløb udgjorde mere end 40 mio. EUR. Hvad angår det center, der har opnået forlængelse på ubestemt tid, har det interesse i at undgå opkrævning med tilbagevirkende kraft af skat for 2007.

55 Sagsøgeren har for det tredje gjort gældende, at den omstændighed, at de belgiske myndigheder alene har givet forlængelser til de centre, der er berørt af Forum 187-dommen, med undtagelse af fire af dem, frem til den 31. december 2005, er uden betydning for de pågældende centres mulighed for at drage fordel af ordningen efter denne dato, og frem til udløbet af en rimelig fremtidig overgangsperiode. I modsætning til hvad Kommissionen har gjort gældende, fortsatte kongelig anordning nr. 187 med at udgøre retsgrundlaget for godkendelserne. Hverken de belgiske myndigheder eller centrene havde anerkendt, at godkendelserne ikke skulle kunne forlænges for en rimelig periode efter den 31. december 2005.

56 Hvad i denne forbindelse angår den omstændighed, at de belgiske myndigheder i 2001 og 2002 havde anført, at de ikke ville forlænge den omhandlede ordning efter

2005, har sagsøgeren gjort gældende, at udviklingen efter beslutningen fra 2003 har ført myndighederne til at søge alternativer til ordningen og at fastsætte en passende overgangsperiode for de centre, der var blevet negativt berørt af beslutningen fra 2003, og som drog fordel af Forum 187-kendelsen.

57 De belgiske myndigheder har i øvrigt ikke frataget de centre, hvis godkendelse udløb før den 31. december 2005, muligheden for at drage fordel af ordningen. De har derimod anmodet Kommissionen om at fastsætte en fremtidig overgangsperiode. Efter Forum 187-dommen blev muligheden for de centre, der var berørt af denne dom, for at opnå en forlængelse frem til 2010 med virkning fra den 1. januar 2006, i øvrigt nævnt i en skrivelse til sagsøgeren fra den belgiske finansminister i juli 2006. Centrenes berigtigelsesafgørelser viser endvidere, at den omstændighed, at det var umuligt at forlænge deres godkendelser efter den 31. december 2005, alene følger af den anfægtede beslutning og ikke af en afgørelse truffet af de belgiske myndigheder før den pågældende beslutning. Myndighederne har i øvrigt bekendtgjort loven fra 2006, som forlænger overgangsperioden frem til 2010, uden at gennemføre denne lov. I en skrivelse af 14. august 2007 gav de belgiske skattemyndigheder i øvrigt visse centre en frist til at indgive deres selvangivelse for 2007 på grund af usikkerheden vedrørende datoen for udløbet af deres status. Denne frist blev forlænget den 21. november 2007, henset til den anfægtede beslutning.

Rettens bemærkninger

58 Det bemærkes, at søgsmål anlagt af sammenslutninger, såsom Forum 187, som har til opgave at varetage de fælles interesser for koordinationscentre etableret i Belgien, ifølge retspraksis kan antages til realitetsbehandling i tre tilfælde, nemlig når sammenslutningerne repræsenterer interesser hos virksomheder, som selv har søgsmålskompetence, eller når sammenslutningerne er individualiseret, fordi deres egne interesser som sammenslutning er berørt, navnlig fordi deres forhandlerposition er blevet berørt ved den retsakt, som påstås annulleret, eller endvidere når en retsforskrift udtrykkeligt indrømmer dem en række processuelle rettigheder (Rettens

kendelse af 30.9.1997, sag T-122/96, Federolio mod Kommissionen, Sml. II, s. 1559, præmis 60, af 10.12.2004, sag T-196/03, EFfCI mod Parlamentet og Rådet, Sml. II, s. 4263, præmis 42, og af 28.6.2005, sag T-170/04, FederDoc m.fl. mod Kommissionen, Sml. II, s. 2503, præmis 49; jf. endvidere i denne retning Forum 187-dommen, præmis 56 og den deri nævnte retspraksis).

59 I det foreliggende tilfælde skal det først bemærkes, at sagsøgeren har anført, at sammenslutningen handler såvel for egen regning som på vegne af dens medlemmer, som har givet den fuldmagt til at anlægge nærværende sag. Som Kommissionen imidlertid har anført, har sagsøgeren ikke fremlagt noget bevis til godtgørelse af, at dens egne interesser er berørt.

60 Det skal endvidere bemærkes, at der ikke er nogen retsforskrifter, der indrømmer sagsøgeren processuelle rettigheder, hvilket sammenslutningen i øvrigt heller ikke har påberåbt sig.

61 Det skal således undersøges, om de koordinationscentre, som sagsøgeren repræsenterer, eller visse af dem har søgsmålskompetence. Retten finder det hensigtsmæssigt først at undersøge Kommissionens argumentation, hvorefter de ikke har søgsmålsinteresse.

62 Det bemærkes, at i henhold til fast retspraksis kan et annullationssøgsmål anlagt af en fysisk eller juridisk person kun admitteres, såfremt sagsøgeren har en interesse i, at den anfægtede retsakt annulleres. En sådan interesse foreligger kun, såfremt en annullation af den anfægtede retsakt i sig selv kan have retsvirkninger, og søgsmålet således med sit resultat kan tilføre parten en fordel (jf. Rettens kendelse af 30.4.2007, sag T-387/04, EnBW Energie Baden-Württemberg mod Kommissionen, Sml. II, s. 1195, præmis 96 og den deri nævnte retspraksis).

63 Det skal godtgøres, at den pågældende har en eksisterende og faktisk søgsmålsinteresse (Rettens dom af 17.9.1992, sag T-138/89, NBV og NVB mod Kommissionen, Sml. II, s. 2181, præmis 33), og interessen skal bedømmes på det tidspunkt, hvor søgsmålet er anlagt (Domstolens dom af 16.12.1963, sag 14/63, Forges de Clabecq mod Den Høje Myndighed, Sml. 1954-1964, s. 453, org.ref.: Rec. s. 719, på s. 748, og Rettens dom af 24.4.2001, sag T-159/98, Torre m.fl. mod Kommissionen, Sml. Pers. I-A, s. 83, og II, s. 395, præmis 28). Søgsmålsinteressen skal bestå indtil retsafgørelsen, idet det i modsat fald findes ufornødent at træffe afgørelse (jf. i denne retning Domstolens dom af 7.6.2007, sag C-362/05 P, Wunenburger mod Kommissionen, Sml. I, s. 4333, præmis 42 og den deri nævnte retspraksis).

64 Det bemærkes i det foreliggende tilfælde, at sagsøgeren ikke i stævningen har fremlagt præcise oplysninger vedrørende de centre, sammenslutningen repræsenterer inden for rammerne af denne sag. I replikken har den fremlagt de fuldmagter, som ti af dens medlemmer har givet den til at anlægge nærværende sag. Sammenslutningen har ligeledes fremsendt en tabel til illustration af medlemmernes situation, uden at disse navngives, hvoraf det bl.a. fremgår, at blandt de ti medlemmer, som den repræsenterer, er det kun det medlem, der har nummer 35 i tabellen i bilaget til replikken (herefter »center nr. 35«), der har opnået en forlængelse af sin godkendelse på ubestemt tid, mens de ni andre centre har opnået en forlængelse frem til den 31. december 2005. Sagsøgeren har endvidere fremlagt skatteopkrævninger og berigtigelsesafgørelser sendt fra de belgiske skattemyndigheder til visse af de medlemmer, som sagsøgeren repræsenterer i nærværende sag.

65 Det bemærkes, at det er med urette, at Kommissionen med henvisning til procesreglementets artikel 48, stk. 1, har gjort gældende, at de beviser, som sagsøgeren har fremlagt i replikken, skal afvises, fordi sammenslutningen ikke har begrundet, hvorfor den har fremlagt dem for sent. I henhold til denne bestemmelse kan parterne i replikken og duplikken anføre beviser til støtte for deres anbringender, men skal i så fald begrunde, hvorfor de først påberåbes på dette tidspunkt. I henhold til fast retspraksis er modbevis og adgangen til at fremkomme med nye beviser som følge af et modbevis fra modpartens side i svarskriftet imidlertid ikke omfattet af præklusionsreglen i procesreglementets artikel 48, stk. 1. Denne bestemmelse omfatter nye beviser og skal ses i sammenhæng med nævnte reglements artikel 66, stk. 2, hvorefter adgangen til at føre modbevis og til at fremkomme med nye beviser udtrykkeligt bevares (jf. Rettens

dom af 12.9.2007, sag T-448/04, Kommissionen mod Trends, ikke trykt i Samling af Afgørelser, præmis 52 og den deri nævnte retspraksis).

66 Det skal i det foreliggende tilfælde bemærkes, at de beviser, som sagsøgeren har fremført i sin replik, udgør en uddybning af de beviser, som fremgår af stævningen, og tilsigter at svare på de argumenter vedrørende sagens afvisning, som Kommissionen har anført i svarskriftet. Præklusionsreglen i procesreglementets artikel 48, stk. 1, finder følgelig ikke anvendelse på dem, hvorfor de omhandlede beviser kan antages til realitetsbehandling.

67 Det skal ligeledes bemærkes, at sagsøgeren som svar på et spørgsmål fra Retten har angivet, til hvilke numre i den første kolonne i tabellen i bilaget til replikken de ti centre, som sammenslutningen repræsenterer, svarer.

68 Det er i lyset af alle ovenstående bemærkninger, at søgsmålsinteressen for de ti centre, som sagsøgeren ønsker at repræsentere i denne sag, skal undersøges.

69 Hvad for det første angår center nr. 35 bemærkes, at sagsøgeren i replikken har fremlagt et dokument, hvori dette center bekræfter at have givet sagsøgeren fuldmagt til at nedlægge påstand om annullation af den anfægtede beslutning. Det skal imidlertid bemærkes, at dette dokument er dateret den 31. oktober 2008, altså mere end fem måneder efter sagens anlæg. Der er ikke fremlagt andre beviser til godtgørelse af, at center nr. 35 på tidspunktet for sagens anlæg havde givet sagsøgeren fuldmagt til at handle i det foreliggende tilfælde. Adspurgt herom under retsmødet anførte sagsøgeren, at center nr. 35 havde stemt for anlæggelsen af sagen på et møde. Der foreligger ikke noget referat fra dette møde i sagens akter, og sagsøgeren har i øvrigt end ikke tilbudt at fremsende det efter retsmødet. Under disse omstændigheder må det fastslås,

at sagsøgeren ikke kan anses for at have anlagt nærværende sag på vegne af center nr. 35 og altså ikke som repræsenterende dettes interesser i sagen. Følgelig skal dette centers situation ikke tages i betragtning ved undersøgelsen af formaliteten i nærværende sag. Det skal endvidere bemærkes, at i en skrivelse fremsendt til Kommissionen den 27. januar 2009 (jf. præmis 32 ovenfor) har center nr. 35 uden på noget tidspunkt at henvise til nærværende sag anført, at den anfægtede beslutning ikke vedrører det.

70 Hvad for det andet angår de ni andre centre skal det indledningsvis bemærkes, at de har givet sagsøgeren gyldige fuldmagter før anlæggelsen af nærværende sag.

71 Det bemærkes endvidere, at centrene i overensstemmelse med artikel 1 i den anfægtede beslutning, som ændrede artikel 2 i beslutningen fra 2003, drog fordel af koordinationscenterordningen frem til den 31. december 2005.

72 Det skal endvidere understreges, at som følge af Forum 187-kendelsen har de belgiske myndigheder forlænget centrenes godkendelser for en periode, der udløber den 31. december 2005, og at de på trods af deres ansøgninger til de belgiske myndigheder ikke har opnået forlængelse af deres godkendelser for en periode fra den 1. januar 2006 til den 31. december 2010.

73 Det skal i denne forbindelse fastslås, at den omstændighed, at de ni omhandlede centres godkendelser var begrænset til den 31. december 2005, alene blev bestemt af de belgiske myndigheder, uden at de var tvunget hertil. Forum 187-kendelsen suspenderede således beslutningen fra 2003, for så vidt som den forbød en forlængelse af koordinationscentrenes godkendelser, uden at fastsætte en tidsgrænse for varigheden af disse forlængelser, bortset fra afsigelsen af Domstolens dom i hovedsagen. Som sagsøgeren i øvrigt har anerkendt i retsmødet som svar på et spørgsmål fra Retten, kunne de belgiske myndigheder have forlænget de ni centres godkendelser på ubestemt tid, hvilket de i øvrigt gjorde for fire centres vedkommende, uanset den omstændighed,

at forlængelsen i overensstemmelse med Forum 187-kendelsen ikke kunne have virkninger efter Forum 187-dommen.

74 Det følger af det ovenstående, at efter den 31. december 2005 havde de ni omhandlede centre ikke længere nogen gyldig godkendelse, henset til belgisk ret, og kunne således ikke længere lovligt drage fordel af skatteordningen for koordinationscentrene.

75 Herefter må det fastslås, at disse ni centre ikke kan påberåbe sig en overgangperiode i Forum 187-kendelsens forstand, som løber efter den periode, der er fastsat i den anfægtede beslutning, nemlig efter den 31. december 2005.

76 Selve formålet med en overgangsperiode er at sikre overgangen mellem to situationer, nemlig i det foreliggende tilfælde mellem en situation, hvor de omhandlede centre drager fordel af skatteordningen for koordinationscentre, og en situation, hvor de ikke længere kan drage fordel heraf. Det fremgår således af Forum 187-dommen (præmis 163), at de centre, der er berørt af dommen, herunder de ni omhandlede centre, skal have fastsat en rimelig overgangsperiode til at tilpasse sig konsekvenserne af beslutningen fra 2003.

77 Da de ni omhandlede centre siden den 31. december 2005 ikke længere var omfattet af skatteordningen for koordinationscentre, kan enhver periode efter denne dato, hvori de var omfattet af den omhandlede ordning, ikke betragtes som havende til formål at give dem mulighed for at tilpasse sig, idet de allerede befandt sig i denne nye situation. I tilfælde af at nærværende sag antages til realitetsbehandling, kan de

ni omhandlede centre ikke med tilbagevirkende kraft få tildelt en overgangsperiode efter den 31. december 2005, idet en sådan periode ville være uden formål.

78 Den omstændighed, at det er umuligt at drage fordel af en længere overgangsperiode — herunder med tilbagevirkende kraft — i tilfælde af, at centrene ikke længere har en gyldig godkendelse, fremgår endvidere af Forum 187-kendelsen. Inden for rammerne af anmodningen om suspension af beslutningen fra 2003, som forbød forlængelse af visse centres godkendelser, fandt Domstolens præsident, at en afgørelse i hovedsagen, som giver sagsøgerne medhold for så vidt angår overgangsordningen, i vidt omfang vil være virkningsløs, såfremt begæringen om udsættelse ikke tages til følge, idet eventuelle økonomiske foranstaltninger ikke forekommer egnede til med tilbagevirkende kraft at genskabe stabiliteten i retsforskrifterne for koordinationscentrene (Forum 187-kendelsen, præmis 146).

79 Det følger af det ovenstående, at henset til formålet med en sag med påstand om annullation af den anfægtede beslutning, for så vidt som den ikke fastsætter bestemmelser om en rimelig overgangsperiode, vil en annullation af denne beslutning følgelig ikke give nogen fordel for de ni centre.

80 Ingen af sagsøgerens argumenter kan rejse tvivl ved disse bemærkninger.

81 Hvad angår argumentationen vedrørende særligt den omstændighed, at centrene havde mulighed for at drage fordel af skatteordningen for koordinationscentrene efter den 31. december 2005, fordi kongelig anordning nr. 187 fortsat udgjorde retsgrundlaget for godkendelserne (jf. præmis 55-57 ovenfor), fremgår det ganske vist af retspraksis, at i tilfælde af, at det ikke kan udelukkes, at en sagsøger — hvis en sag blev antaget til realitetsbehandling — ville kunne gøre visse krav gældende over for de nationale myndigheder eller i det mindste lade sin ansøgning behandle ved disse,

berettiger dette en søgsmålsinteresse (jf. i denne retning Rettens dom af 22.11.2001, sag T-9/98, Mitteldeutsche Erdöl-Raffinerie mod Kommissionen, Sml. II, s. 3367, præmis 34 og 38, og af 12.9.2007, sag T-348/03, Koninklijke Friesland Foods mod Kommissionen, ikke trykt i Samling af Afgørelser, præmis 72).

82 Det skal imidlertid for det første bemærkes, at selv hvis det i nærværende sag antages, at sagen bliver antaget til realitetsbehandling, har de centre, som sagsøgeren repræsenterer, ikke nogen krav at gøre gældende over for de belgiske myndigheder vedrørende særligt den overgangsperiode, som de drager fordel af, og som er genstand for nærværende tvist. Som det fremgår af ovenstående bemærkninger, kan de belgiske myndigheder ikke — selv hvis de havde til hensigt at gøre det — give centrene en forlængelse selv med tilbagevirkende kraft af den overgangsperiode, der er blevet tildelt, idet de ikke længere er omfattet af skatteordningen for koordinationscentre. Det er således med urette, at sagsøgeren har anført, at den omstændighed, at de belgiske myndigheder alene har forlænget de omhandlede centres godkendelser frem til den 31. december 2005, er uden betydning for deres mulighed for at drage fordel af skatteordningen for koordinationscentre efter denne dato. Det skal dernæst bemærkes, at bestemmelserne i beslutningen fra 2003, som kvalificerer den pågældende støtteordning som uforenelig med fællesmarkedet, og som pålægger de belgiske myndigheder at ophæve den eller ændre den for at gøre den forenelig med fællesmarkedet, ikke er blevet annulleret af Domstolen i Forum 187-dommen. De har således haft virkning siden vedtagelsen af beslutningen fra 2003, hvorfor de belgiske myndigheder ikke kunne forlænge de omhandlede centres godkendelser alene på grundlag af kongelig anordning nr. 187. I tilfælde af annullation af den anfægtede beslutning vil en ny beslutning fra Kommissionen være nødvendig for at fastlægge en ny overgangsperiode, som centrene kan blive omfattet af, for så vidt som det ikke tilkommer Retten under et annullationssøgsmål at sætte en anden beslutning i stedet for den omtvistede beslutning eller at ændre denne beslutning (Domstolens kendelse af 11.5.2000, sag C-428/98, Deutsche Post mod IECC og Kommissionen, Sml. I, s. 3061, præmis 28, og Rettens dom af 26.9.2002, sag T-199/99, Sgaravatti Mediterranea mod Kommissionen, Sml. II, s. 3731, præmis 141).

83 Det skal under disse omstændigheder bemærkes, dels at de omhandlede centre ikke kan lægge anvendelsen af kongelig anordning nr. 187 til grund for dens søgsmålsinteresse efter den 31. december 2005, dels at den omstændighed, at de belgiske

myndigheder ikke var udelukket fra at lade dem drage fordel af den omhandlede ordning efter denne dato, eller at de fandt, at centrene kunne være omfattet, ikke er relevant.

84 Det skal endvidere bemærkes, at en sagsøger ikke kan påberåbe sig fremtidige og uvisse situationer med henblik på at godtgøre sin interesse i at kræve annullation af den anfægtede retsakt (jf. Rettens dom af 14.4.2005, sag T-141/03, Sniace mod Kommissionen, Sml. II, s. 1197, præmis 26 og den deri nævnte retspraksis). Det skal fastslås, at på trods af de forudgående bemærkninger gør ingen af de beviser, som sagsøgeren har fremlagt, det muligt klart at fastslå, at i tilfælde af annullation af den anfægtede beslutning ville de belgiske myndigheder forlænge de omhandlede centres godkendelser med tilbagevirkende kraft til efter den 31. december 2005 på grundlag af kongelig anordning nr. 187. De berigtigelsesafgørelser, som de belgiske skattemyndigheder har sendt til koordinationscentrene, og som sagsøgeren har fremlagt i sin replik, udgør reelt et modsat indicium.

85 Hvad angår loven fra 2006 skal det bemærkes, at den under alle omstændigheder ikke kan begrunde en søgsmålsinteresse for de ni omhandlede centre. De bestemmelser i denne lov, som vedrører skatteordningen for koordinationscentrene, er således ikke trådt i kraft. Tidspunktet for deres ikrafttræden skulle således i overensstemmelse med lovens artikel 298 fastsættes ved kongelig anordning efter høring af Ministerrådet, men en sådan er aldrig blevet vedtaget. Som det fremgår af betragtning 18 til den anfægtede beslutning, blev denne ikrafttræden af de belgiske myndigheder underlagt Kommissionens bekræftelse af, at den ikke rejste indsigelse mod den. Den anfægtede beslutning bestemmer dog i artikel 3, at loven fra 2006 er uforenelig med fællesmarkedet, i det omfang dens bestemmelser åbner mulighed for gennem nye godkendelsesforlængelser at forlænge koordinationscenterordningen til tiden efter den 31. december 2005. Det skal i denne forbindelse bemærkes, at det fremgår af 16. betragtning til kongelig anordning af 19. december 2008, at de belgiske myndigheder har »accepteret [den anfægtede beslutning] om ikke at gennemføre [loven fra 2006]« for så vidt angår koordinationscenterordningen, og har underrettet de berørte skattepligtige herom. Det følger heraf, at de belgiske myndigheder ikke tilsigter at lade

loven træde i kraft. Det skal endvidere bemærkes, at sagsøgeren ikke udtrykkeligt har anfægtet den anfægtede beslutning for så vidt angår loven fra 2006.

86 Endelig skal sagsøgerens argument om, at centrenes søgsmålsinteresse bevises gennem de belgiske myndigheders beslutning om at gennemføre den anfægtede beslutning og opkræve skat for 2006 og 2007 (jf. præmis 54 ovenfor), forkastes. Da centrene efter den 31. december 2005 ikke længere lovligt i henhold til belgisk ret råder over de nødvendige godkendelser til at være omfattet af skatteordningen fastsat i kongelig anordning nr. 187, skal de efter dette tidspunkt betale skat i henhold til den almindelige skatteordning eller i givet fald i henhold til rentefradragsordningen, hvis de havde valgt sidstnævnte mulighed. Denne situation er — som det allerede er nævnt — først og fremmest en følge af de belgiske myndigheders beslutning om at begrænse deres godkendelser til den 31. december 2005 og ikke af den anfægtede beslutning. De omhandlede centre kan imidlertid ikke for at begrunde en søgsmålsinteresse i at få prøvet den pågældende beslutning støtte sig på den omstændighed, at de ikke forventede at skulle betale skat i henhold til den almindelige ordning, men at de har betalt skat i henhold til koordinationscenterordningen, når de ikke havde ret hertil i henhold til belgisk ret.

87 Det fremgår af ovenstående bemærkninger, at de ni centre, hvis interesser sagsøgeren gyldigt repræsenterer i denne sag, ikke kan gøre en søgsmålsinteresse gældende og således ikke kan anlægge sag med påstand om annullation af den anfægtede beslutning.

88 Herefter befinder sagsøgeren sig ikke i en af de situationer, der gør det muligt at antage en sag anlagt af en sammenslutning til realitetsbehandling i overensstemmelse med den retspraksis, der er nævnt i præmis 58 ovenfor.

89 Sagen bør derfor afvises.

Sagens omkostninger

90 I henhold til procesreglementets artikel 87, stk. 2, pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom. I denne sag har sagsøgeren tabt sagen, hvorfor sagsøgeren i henhold til Kommissionens påstand dømmes til at betale sagens omkostninger.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

RETTEN (Ottende Afdeling):

1) Sagen afvises.

2) Forum 187 ASBL betaler sagens omkostninger.

Martins Ribeiro Papasavvas Dittrich

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 18. marts 2010.

Underskrifter